

01/11/2024

עידני שלי ,

שבת, שתיים ושלושים לפנות בוקר, ישראל תוקפת באירן. רעש המטוסים העיר אותי ואת מחשבותי.

בדיוק שנה עברה מאז שהשביעי לאוקטובר כבר אינו רק תאריך האבל הפרטי שלנו אלא הפך לתאריך אבל לאומי שבו אלפי אנשים איבדו את חייהם והמדינה שינתה את פניה מקצה אל קצה.

זה הפך לתאריך שבו כמעט לכל אזרח במדינה יש קשר ישיר או עקיף לאסון שאירע.

לנו, התאריך הזה כבר 25 שנים מסמל אובדן עצום, אובדן קשה מנשוא.

פתאום האבל הפרטי שלנו מתערבב עם האבל הלאומי מה שהופך את היום הנורא הזה לנורא הרבה יותר.

עשרים וחמש שנים ועדיין אנחנו מנסים ללמוד איך להתמודד עם חסרונך.

הבור העצום שנפער בלב אף פעם לא נסגר וכל שינוי קטן באורחות חיינו פותח אותו מחדש ומעלה זיכרונות ומחשבות על מה שהיה ואיננו עוד.

מחשבות על איך היו נראים חיינו אלמלא אובדנך.

מעסיקה אותי מאוד המחשבה איך השנה האחרונה הייתה עוברת עליך, האם היית חושב כמונו, האם היית הולך איתי יד ביד להפגנות או שמא נשאר בביתך ולא לוקח חלק פעיל במחאה.

כל שבת כאני נמצאת בהפגנות המחשבות עליך צפות ועולות. מסתכלת על הורי החטופים

בהערצה רבה ושואלת את עצמי מאיין הם שואבים כוחות לשרוד את חוסר הודאות והגעגוע.

אני אישית חושבת שהייתי מאבדת את שפיות דעתי מרוב דאגה לך. חוסר הידיעה היכן

נמצא אהוב ליבך יכול להטריף את הדעת.

הגעגוע אליך למרות השנים הרבות שחלפו עדיין כואב כל כך. מי שאומר שהזמן מרפא את

הכאב כנראה שלא חווה אובדן או סתם מתבלבל.

ילד אהוב שלי, זיכרוןך עדיין בוער בליבי כאילו הכול קרה רק אתמול ולא לפני עשרים וחמש

שנים, בשבילי הזמן קפא מלכת.

אוהבת אותך, מתגעגעת וכואבת יום יום את אובדנך.